

Sygn. akt II KK 323/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 157 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 22 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 10 września 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i - na podstawie art. 17 § 1 pkt 5
k.p.k. - umarza postępowanie, obciążając Skarb Państwa
kosztami procesu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z 10 września 2014r., uwzględniając złożony na rozprawie głównej wniosek J. K. o dobrowolne poddanie się karze, skazał go za ciąg dwóch przestępstw z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz za występki z art. 157 § 2 k.k., wymierzył mu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz – na podstawie art. 96 § 1 k.k. – orzekł umieszczenie oskarżonego w zamkniętym

zakładzie leczenia odwykowego. Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się 18 września 2014 r.

Kasację od wskazanego wyroku złożył w trybie art. 521 § 1 k.k. na korzyść skazanego Prokurator Generalny. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 387 § 2 k.p.k., co doprowadziło do rażącej obrazę prawa materialnego i procesowego, to jest art. 93 k.k. w zw. z art. 96 k.k. w zw. z art. 202 § 1 k.p.k., wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

Na etapie postępowania kasacyjnego uzyskano informację, że J. K. zmarł w dniu 12 września 2014 r. (odpis skrócony aktu zgonu wystawiony w dniu 12 grudnia 2014 r. przez kierownika Urzędu Stanu Cywilnego m. W.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna – i to w stopniu oczywistym, co – zważywszy na jej kierunek – pozwoliło na jej uwzględnienie w trybie przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k. Rozpoznaniu kasacji nie stanęła na przeszkodzie okoliczność wyłączająca ściganie w postaci śmierci skazanego (art. 529 k.p.k.).

Od dawna ugruntowane jest w judykaturze zapatrywanie prawne, że zastosowanie środka zabezpieczającego określonego w art. 96 § 1 k.k. wymaga spełnienia proceduralnego obowiązku ujętego w art. 93 *in fine* k.k., to jest uprzedniego wysłuchania lekarzy psychiatrów oraz psychologa, a to dlatego, iż przepis art. 93 k.k. ma charakter normy gwarancyjnej w odniesieniu do wszystkich środków zabezpieczających. Nie ma tu znaczenia, że wniosek o zastosowanie takiego środka złożył na podstawie art. 387 § 1 k.p.k. sam oskarżony (zob. post. SN z 20 października 2011 r., V KK 347/11, OSNKW 2012, . 2, poz. 15; wyr. SN z 7 grudnia 2011 r., V KK 349/11, R-OSNKW 2011, poz. 2100; wyr. SN z 20 listopada 2013 r., III KK 409/13, LEX nr 1394092).

W niniejszej sprawie nie tylko nie dopuszczono dowodu z opinii biegłego psychologa, ale także - wbrew dyspozycji art. 93 *in fine* k.k. – nie przesłuchano biegłych lekarzy psychiatrów na rozprawie. Zgoda J. K. na takie procedowanie nie miała nic do rzeczy.

Dlatego Sąd Najwyższy, podzielając punkt widzenia autora kasacji, uchylił zaskarżony wyrok w całości. Wobec jednak wystąpienia negatywnej przesłanki

procesowej w postaci śmierci oskarżonego, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k.,
orzeczenie następnie przybrało postać umorzenia postępowania (art. 537 § 2
k.p.k.). O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k.